

HALK

Aydınlık Gazetesi, 19 Haziran 2011

Yıldırım Koç

1988 yılında Yol-İş'te eğitim dairesi başkanıyım. Taban eğitimleri yapıyorduk. Erzurum'dan Artvin'e giderken Horasan'da Karayolları işyerine uğradık. Çay içip işçilerle sohbet ediyorduk. Gerçek ücretler dibe vurmuştu. Sürekli yakınıyorlar, sendikayı suçluyorlardı. 1987 genel seçimlerinde kime oy verdiklerini sordum. Cevap gelmedi. Mırın kırın ettiler. Nihayet yaşlı bir işçi, "bunların hepsi bir çuval makarnaya, bir teneke yağa oylarını sattı, seslerini çıkaramazlar" dedi.

Genel seçimler sonrasında istediği başarıyı yakalayamayan siyasal örgütler iç hesaplaşma yaşıyor. Politikacı oldukları için de halka ilişkin değerlendirme yapmaktan kaçınıyorlar. Tartışma, kendi eksiklikleri üzerinden sürüyor.

Halktan oy istemeyenlerin ise bir avantajı veya lüksü var. Halkı da sorgulayabilirler, eleştirebilirler, kınıyabilirler.

1975 yılında DİSK'e bağlı Maden-İş'te çalışıyordum. İstanbul'da Silahtarağa'daki bölge temsilciliğinde duvarda "işçi daima haklıdır" diye bir levha vardı.

İşçi daima haklı mıdır?

Halkımız daima doğru olanı mı yapar?

Yoksa halkımız, bu acımasız ve ahlaksız kapitalist düzenin çürütücü etkilerini yaşamakta mıdır?

Şükrü Erbaş'ın Köylüleri Niçin Öldürmeliyiz? başlıklı bir şiiri vardır. Ben şiirden hiç anlamam. Şiir sevgim Yunus, Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'in ötesine geçemedi. Ancak köylülüğü bir parça tanıyan biri olarak, Şükrü Erbaş'ın bu şiirindeki gözlemlere hayran kaldım. Şükrü Erbaş'la tanışmayız. Bir arkadaşımın annesinin cenazesinde karşılaştık; gözlemlerine hayranlığımı ifade etme fırsatını buldum. Şiire internet üzerinden erişmek olanaklı.

Ancak bu şiir nedeniyle Şükrü Erbaş'a birçok haksız eleştiri de yöneltildi.

İnsanlar halk dalkavukluğu yapmayı seviyor. Dalkavukluk yaparsanız size kimse kızmıyor. Düşünme yeteneğiniz ve düşündüklerinizi ifade cesaretiniz varsa, hedef olabiliyorsunuz. Şükrü Erbaş'ın başına da bu geldi.

Ben kimseden oy istemiyorum. Onun için rahatım.

Halkımızın önemli bir bölümü, ufak hesaplar peşindedir. Bir teneke yağa oy satar; hayali bir vaade kolayca kanar; dün söylediğini bugün reddeder; en yakınlarını bile aldatmaktan çekinmez; karısını ve çocuklarını döver; fırsat bulursa karısını aldatır; kul hakkı yemeye hazırdır, ancak sürekli dinden imandan söz eder; televizyondan izlediği kötü programlardan yarım yamalak kaptığı yalan-yanlış bilgilerle kendisini uzman sanır, her konuda laf söyler. Bu listeyi uzatabilirsiniz. Bu listede yer alan ve diğer bazı özellikler, kapitalist üretim biçiminin insan kişiliğinde yarattığı çarpılmanın ve çürümenin ürünüdür.

Bu pislikler ancak büyük zorlukların ateşinden geçilirken temizlenir. İstiklal Savaşımız böyle bir süreçti. Kapitalizme ve emperyalizme karşı verilecek mücadele de böyle bir süreç olacak, kapitalizmin yol açtığı çürümenin ve tahribatın etkileri asgariye indirilecek. Tabii bu süreçte, kapitalizme rağmen çürümeyen ve namusunu koruyan kadroların belirleyici rolü olacak.

Yazımı Tommaso Campanella'nın (1568-1639), Sabahattin Eyuboğlu tarafından dilimize çevrilen bir şiiriyle bitireyim.

HALK

Halk dediğin değişken, kaba bir yaratık
Gücünü bilmez, katlanır sopalara ağır yüklere
Tutar burnundan çeker götürür onu
Bir silkinişte yere sereceği cılız bir çocuk
Korkar ondan, boyun eğer bütün heveslerine
Bilmez nasıl korkulduğunu kendinden

Efendileri uyutur onu afyonla,
Olacak Őey mi? Kendi eliyle zincire vurur kendini
Bütün altınlarını verir de kırala
Bir tek altın için döğüşür, ölür.
Her Őey onundur yerle gök arasında
Ama bilmez öyle olduđunu
Ve bunu kendine söyleyeni
Vurur yerden yere, öldürür